

Virksomhed som Styrmand eller Skibsfører, da bliver der Spørgsmaal deels for Begges Vedkommende om at fordre særegne Garantier for Paagjældendes Duellighed til tilbørlig at varetage det Hverv, han paatager sig, deels for Skibsførernes Vedkommende om at fordre Opfyldelsen af de for Udøvelse af borgerlig Næring foreskrevne almindelige Betingelser.

Efter den nuggjældende Lovgivning Forordningen af 8de Januar 1802 § 68, jvfr. kongelig Resolution af 5te October 1838, Placat af 11te April 1837, jvfr. Placat af 20de Mai 1842, 14de Mai 1844 og 24de Marts 1846, er Afgangen til at fare som Styrmand betinget af, at Vedkommende har opnaaet en vis Alder, at han i 7 Aar har faret som Matros (og i den Tid gjort visse Reiser, samt at han har underkastet sig en theoretisk Prøve, den almindelige Styrmandsexamen. Han kan derefter af Søfessionen fordre sig meddeelt, saafremt han ved den nævnte Examen kun har erholdt 2den Character, en Tilladelse til at fare som Styrmand, og, saafremt han har erholdt 1ste Character, et Patent som Styrmand, hvilket sidste navnlig deri er forskjelligt fra den førstnævnte Tilladelse, at det giver ham visse Rettigheder med Hensyn til Sø-Udskrivningen.

For dem, der ønske at legitimere sig som før dygtige i Jaget, er der ved Placat af 11te April 1837 indført en egen saakaldet Rengdeexamen, men dennes Afsløring er en frivillig Sag.

Afgangen til som Skipper at føre noget Dækskib udenfor Tolbdistrictet er ifølge Forordningen af 8de Januar 1802 § 70 betinget af, at Vedkommende først har været Styrmand og gjort 2 Reiser som saadan, at han derefter af Sessjonen har erholdt Tilladelse til at vinde Borgerskab som Skipper, og, efterat dette er erhvervet, har erholdt Certificats som saadan fra Sessjonen. Men ved Siden heraf har der dog dannet sig en særegen Klasse af Skibsførere, til hvilke der ikke gjøres slige Fordringer, og som heller ikke nyde nogen Begunstigelse i Henseende til Udskrivningen, nemlig de saakaldte Sætteskippere. Da nemlig Farten med smaa Fartøier, navnlig naar den er begrændset til visse Farvande, er for indskrænket til, at

det kan betale sig for Folk, der have de i den citerede Lovbestemmelse angivne Qualiteter, at beskæftige sig hermed, og da der til en saadan indskrænket Fart ikke udfordres nogen høi Grad af Søhyndighed, men snarere et localt Kendskab til et vist Farvand i Forbindelse med Øvelse i at regjere et Fartøi af en vis Beskaffenhed, har der udviklet sig den Praxis at meddele særlig Bevilling til at føre et vist navigibet Fartøi i en til visse Farvande indskrænket Fart, uden at Vedkommende derpaa vinder Borgerskab.

For Udøvelse af denne Praxis, der forsaavidt har vundet Lovhjemmel, at det ved en kongelig Resolution af 14de December 1827, bekendtgjort ved Admiralitets- og Commissariats Collegie Placat af 20de s. M., er bestemt, hvilket Gebyr der skal erlægges for slige Bevillinger, har Justitsministeriet søgt at fastholde visse bestemte Regler, og Bevillingerne meddeles saaledes ordentligviis kun under følgende Betingelser:

at Vedkommende har opnaaet en Rægsdruaalder af 20 Aar,

at han mindst har opnaaet Character af Halvbefaren,

at han ei er Styrmand og som saadan istand til at vinde Borgerskab,

at Bevillingen aarlig maa fornyes, saalænge vedkommende Skibsfører henhører til Hovebrullen,

at den stedse lyder paa et bestemt Fartøi,

at dette ikke maa være af større Drægtighed end indtil 20 Commercelæster,

at der med samme kun maa fares paa Havne, der ligge Vesten for Vinien fra Kilgen-

walbe til Calmar og Østen for Vinien fra Texelen til Cap Vindenes (jvfr. Forord-

ningen af 10de Januar 1840 § 1), og

at Bevillingen forbyrdes ved bevilst Overtrædelse af Tolbanordningerne til Told-

(indtægternes Besvigelse.

Endelig bemærkes, at ifølge Forordningen af 8de Januar 1802 § 70, Forordningen af 1ste Februar 1797 §§ 13 og 14, cfr. §§ 153 og 254 er Afgangen til at søge Erhverv ved